

Sygn. akt III KK 183/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

w sprawie **K. K.**

obwinionego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

z dnia 16 lipca 2013 r.

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 28 stycznia 2011 r.,

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie przeciwko K.K.;

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 28 stycznia 2011 roku, Sąd Rejonowy w B. uznał K. K. za winnego, tego że w dniu 23 października 2010 r. około godziny 11.50 w B., przy ul. T., wspólnie i w porozumieniu z W. M. dokonał kradzieży jednej kraty stalowej okiennej o wartości 82 zł na szkodę M. R., to jest czynu z art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 20 § 1 i § 2 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go w okresie jej trwania do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin. Przedmiotowy wyrok nie został zaskarżony i stał się prawomocny z dniem 10 lutego 2011 r.

Od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego z dnia 28 stycznia 2011 r., kasację wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich.

Na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w. zaskarżył powyższy wyrok w części, dotyczącej obwinionego K. K., na jego korzyść, w całości.

W oparciu o treść art. 111 k.p.s.w. i art. 112 k.p.s.w. w zw. z art. 106 a k.p.s.w. wyrokowi temu zarzucił rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.s.w., poprzez wydanie w stosunku do obwinionego K. K. wyroku nakazowego w sytuacji, gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina i okoliczności przypisanego obwinionemu czynu budziły wątpliwości i wniósł o :

- 1) dopuszczenie dowodu z Karty Leczenia Szpitalnego obwinionego K. K., wystawionych przez Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych w [...], co do okoliczności leczenia się psychiatrycznego przez obwinionego;
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku, w części dotyczącej obwinionego K. K. i umorzenie postępowania przeciwko niemu z powodu ustania karalności przypisanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z treścią art. 93 § 2 k.p.s.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Materiały dotyczące przypisanego obwinionemu wykroczenia zostały wyłączone z postępowania prowadzonego w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstw z art. 278 § 1 k.k. K. K. przesłuchany w charakterze podejrzanego nie

przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie było go na miejscu zdarzenia. W protokole przesłuchania wskazano również, że K. K. leczy się psychiatrycznie.

Jak wynika z dowodu ujawnionego w postępowaniu kasacyjnym - Karty Informacyjnej Leczenia Szpitalnego K. K., w okresie od 22 października 2010 roku do 26 października 2010 roku oraz od 26 października 2010 roku do 10 listopada 2010 roku przebywał on w Wojewódzkim Szpitalu dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych [...]. W karcie widnieje zapis: „W wywiadzie liczne próby samobójcze, samookaleczenia. Osobowość głęboko zaburzona. Podaje, że słyszy głosy, które namawiają go do samobójstwa”. Z Karty tej wynika również, że K. K. został przeniesiony na oddział psychiatryczny w celu kontynuowania diagnostyki i leczenia. Informacje te pozwalają na przyjęcie, że zaburzenia czynności psychicznych, które wystąpiły u obwinionego były poważne. K. K. przebywając w dniu 23 października 2010 roku w Szpitalu Psychiatrycznym nie mógł dopuścić się przypisanego mu wykroczenia. Ponadto istniały uzasadnione wątpliwości co do poczytalności obwinionego.

Stosownie do treści art. 93 § 4 k.p.s.w. postępowanie nakazowe jest niedopuszczalne, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 21 § 1 k.p.s.w. czyli sytuacje w których obwiniony musi mieć obrońcę w toku postępowania (jest głuchy, niemy lub niewidomy albo zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności).

Wskazane wyżej okoliczności dowodzą, iż zaskarżony wyrok zapadł z rażącą obrazą art. 93 § 2 i § 4 k.p.s.w., która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż wina oraz okoliczności przypisanego obwinionemu czynu budziły wątpliwości.

Z treści art. 45 § 1 k.w. wynika, że karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Ponieważ przypisany obwinionemu czyn popełniony został w dniu 23 października 2010 roku, to jego karalność ustała w dniu 23 października 2012 roku.

Podsumowując, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie w sprawie wobec upływu terminu przedawnienia orzekania.

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.s.w. kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.